

Sebastien Braxton

Drošsirdīgais evaņģēlijs

Kam iespējams, pazemosimies. Mīlais Debesu Tēvs, mēs gribam pateikties Tev par to, ka esi mums katram devis šo jauno dzīves gadu. Jaunu gadu, kurā kalpot Tev. Mūs lūdzam, kaut mēs varētu Tev kalpot uzticīgi. Lūdzu, dod mums spēku, pazemību, drosmi dzīvot Tev šo gadu. Lai tad, ja Tu būtu šeit staigādams un runādams starp mums miesā Tev nebūtu jākaunas saukt mūs par Saviem bērniem, Saviem sekotājiem. Atver mūsu sirdis šorīt dzirdēt vēsti, kas tev ir prieks mums. Mēs lūdzam, lai Tu aizskar sava kalpa Sebastiana lūpas, lai viņš mums varētu nodot to vēsti, kas ir Tavā sirdī mums šodien. Un palīdzi mums tajā ne tikai klausīties, bet padarīt to par daļu no mūsu pieredzes. Palīdzi mums aizsniegt citus šajā jaunajā gadā, un pievest daudzus Tev. Lai mūsu savienība ar Tevi paliek stipra, lai mēs skatītos Tavā sejā un sekot Tev nepārtraukti, pagodinot Tevi, dzīvojot dzīves nekaunoties no Jēzus Kristus evaņģēlija. Mēs lūdzam visas šīs lietas Jēzus vārdā, āmen.

Vai jūs mīlat Jēzu? Vai jūs esat pārliecināti, ka jūs mīlat Jēzu? Un kāpēc jūs mīlat Jēzu? Tāpēc, ka Viņš pirmais mīlēja mani. Tas ir iemesls, kāpēc mums visiem Viņu mīlēt. Ak, kā es mīlu Jēzu, (es jūs nevaru dzirdēt, GYC) ak, kā es mīlu Jēzu, ak, kā es mīlu Jēzu, jo Viņš pirmais mīlēja mani.

Kāpēc gan vēl lai jauni cilvēki Jaunā gada dienā celtos augšā sešos no rīta, izņemot to vienu iemeslu? Āmen? Es priecājos redzēt jūs šeit. Daži jūsu brāļi un māsas šorīt ieradīsies mazliet vēlāk, vīrs manas istabas tika svinēta kāda bezdievīga ballīte. Man vajadzēja piesaukt Dievu. Bet šorīt.. Jūs, draugi, tik labi paveicāt visu vakardien, runājot par tiem dažiem pienākumiem, kurus es jums lūdzu izpildīt. Es domāju, varbūt es varētu vēl pāris pakalpojumu no jums lūgt. Ja? Labi, te nu būs. Pirmais: viena lieta, uz ko es gribu jūs izaicināt šeit GYC. Kā es pieminēju vakar – GYC nav notikums, tā ir kustība. Katras kustības veiksmes noslēpums ir kustība. Un tas nozīmē, ka tad, kad mēs runājam par GYC garu, tas neattiecas tikai uz to laiku, kad mēs klausāmies svētrunas vai esam kādā seminārā, bet ir kaut kas ļoti īpašs tajā starpbrīdī starp vienu un nākamo semināru. Kad jūs esat ceļā uz nākamo semināru, kad jūs atstājat šo telpu, lai dotos brokastīs, es gribu izaicināt jūs garīgo līmeni pacelt augstāk tajā vienā laika brīdī. Iemesls, kāpēc es to saku: es pirms pāris gadiem tiku uzaicināts uz Ķīnu, sludināt tur. Un tajā uzaicinājumā es jautāju, cik ilgi un tā tālāk, visas detaļas, utt., un viņi teica, lai es braucot uz nedēļas nogali, ā, tad es sapratu, tās būs 4 vai 5 svētrunas. Viņi teica, nē, tev ir jāsludina 23 svētrunas. Vienā nedēļas nogalē? Viņi teica: jā, zini, kāda situācija ir Ķīnā, utt, utt. – jaunieši, kad ierodas, vēlas dabūt, cik vien iespējams daudz. Es jautāju: nu, bet, kā mēs ieturēsim starpbrīžus? Viņi teica: mēs starpbrīžus ieturam tā: pēc tam, kad tu norunā vienu svētrunu, cilvēki neceļas kājās, lai runātos un izdzertu glāzi ūdens. Visi nometas ceļos un notur lūgšanas – paši savā iniciatīvā. Kungs, palīdzi man īstenot šo vēsti savā dzīvē! Gaidot uz nākamo svētrunu. Es gribu izaicināt mūs daudz biežāk nodoties spontānām lūgšanām. Es gribu izaicināt mūs sākt dziedāt laikā, kad gaidām rindā uz

brokastīm. Āmen? Dažreiz jums nav tā jānobiedē apkalpojošie cilvēki – milzīgas masas jūs steidzina, spiežas pie durvīm, lai dabūtu savas brokastis. Un tas viņus iedrošinātu, ja mēs vienkārši dziedātu dažas senas Ciānas dziesmas. Vecās Ciānas dziesmas ir tik spēcīgas, ka ir pat vesels psalms par gūstu un tajā saka: hey, kamēr mēs te sēžam pie Babilonas ūdeņiem, vai jūs varat mums uzdziedāt vienu no senajām Ciānas dziesmām? Nemiet vērā, ka tie bija Dieva izredzēti cilvēki, bet viņi zināja, ka ir kaut kas īpašs mūzikā, kas ir radīta, lai lūgtu Jēzu būt līdzās. Tātad, kad es jūs izaicinu spontāni sākt Bībeles stundu, lūgšanu sanākumi, meklēt kopā Dieva tuvumu. Viena lieta, ko es mīlu, kad es esmu Āfrikā – kad tu stundu sludini, viņi ir dusmīgi, ka tā bijusi tikai stunda. Numur 1. Tu vari sludināt divas stundas, viņi joprojām nebūs dusmīgi. Pēc tam, kad esi beidzis sludināt, viņi vēl stundu dzied. Es esmu vienkārši: Kungs! Un dažreiz, kad es esmu lidmašīnā atceļā uz Ameriku, es domāju pie sevis: Vai Svētais Gars ir citādāks šeit, kā tur? Kāda ir atbilde uz to? Nekādas atšķirības nav. Atšķirība ir sirds vēlēšanās. Āmen? Tāpēc es jūs gribu izaicināt to darīt. Otrkārt: mans otrais lūgums, tas ir vēl mazliet nopietnāks: mums ir tāds paradums GYC, mēs sākam doties prom, pirms sanākums ir beigusies. Āmen? Es paturu tiesības lūgt jums pakalpojumu. Pirms jūs izlemjat piecelties no savas vietas, pagaidiet, lai sanākums beidzas. Kāpēc es to saku? Es lasīju grāmatu „Audzināšana”, nodaļu par ticību un lūgšanu. Un viņa runāja par to, ka mēs dzīvojam ļoti aizņemtā pasaulē. Un mums dzīvojot šajā aizņemtajā pasaulē, viņa saka, daudziem no mums nav laika uzkavēties pie Jēzus kājām. Mēs atnākam noklausīties vēsti, mēs sakām: Kungs, es gribu, lai tu runā uz mani kā uz Mariju. Mēs esam izvēlējušies to vienu labo lietu, bet brīdī, kad esam nonākuši līdz Jēzus kājām, mēs „o, brokastis” un izsteidzamies ārā. Vai jūs varat iedomāties? Ja Jēzus būtu šeit, kā jums liekas, cik daudz cilvēku aizsteigtos brokastīs? Necik. Un es ticu, ka Jēzus ir šeit. Tāpēc es gribu jūs izaicināt: nesteidzieties tik ātri prom no Meistara klātbūtnes! Veltiet laiku, lai pārdomātu, kādu pārliecību Dievs ieliek jūsu sirdī. Ļaujiet tam iegrimt jūsu kaulos! Izdariet lēmumu savā prātā, ka, tā kā šī vēsts izmainīs to, kā jūs ejat uz brokastīm, tā izmainīs jūsu sarunu pie brokastu galda. Āmen? Vai šis ir iespējams, GYC? Tas ir vairāk kā iespējams, vai ne? Jo vakardien mums bija nepatīkama pieredze, vai ne? Āmen? Tas ir vājš āmen! Vai tas ir tāpēc, ka jūs vēlu palikāt nomodā Vecgada naktī? Nē? Tam nevajadzētu izmainīt āmen spēku. Vai tas ir iespējams, GYC? Mazliet labāk. Mēs esam ceļā. Mūsu šī rīta vēsts nosaukums ir „drošsirdīgais evaņģēlijs” Drošsirdīgais evaņģēlijs. Pielūgsim.

Varenais Dievs, mūžīgais Tēvs, mēs Tev pateicamies par dzīvības dāvanu. Un mēs zinām, Kungs, ka Tu mums nedevi dzīvību tāpēc, ka mēs bijām tik taisni vakardien. Bet tāpēc, ka Tava žēlastība ir jauna katru rītu. Nav bijis tāds laikmets, kad studēt Dieva vārdu būtu prasījis vairāk par drosmi. Tas prasīja drosmīgas dvēseles. Un, Kungs, mēs lūdzam Tevi šorīt, lai Tu mums dod Garu, kas iemājoja Pāvila krūtīs. To Garu, kas sēdēja Ījabā. To Garu, kas bija Kungā Jēzū Kristū, kas izaicināja Viņu būt ne tikai mīlošam, bet runāt patiesību. Māci mūs, kamēr studējam Tavu Vārdu. Tā ir mūsu lūgšana Jēzus vārdā. Āmen.

Paņemiet savas Bībeles un dodieties kopā ar mani uz Daniela 3. nodaļu. Kuru nodaļu? Vai jūs esat tur? Labi, žēlastība ir. Ja esat tur, sakiet Āmen, ja neesat tur, sakiet –

apžēlojieties. Labi. Daniela 3. nodaļa. Āmen? Labi. Daniela 3. nodaļa. Viens no maniem mīļākajiem stāstiem visā Bībelē. Un es jums visas svētrunas laikā pateikšu kāpēc. Daniela 3:1 – „**1 Kēniņš Nebukadnēcars lika darināt zelta tēlu, tas bija sešdesmit olekšu augsts un sešas olektis plats, viņš to uzstatīja Bābeles valsts Duras klajumā.** 2 Kēniņš Nebukadnēcars izsūtīja vēstnešus, lai aicinātu atsevišķu zemju pārvaldniekus, priekšniekus, augstākos virsniekus, virstiesnešus, mantziņus, tiesnešus, padomniekus un visus citus valsts augstākos ierēdņus piedalīties tēla iesvētīšanā, ko Nebukadnēcars bija licis uzslīet. 3 Tad sapulcējās zemju pārvaldnieki, priekšnieki, augstākie virsnieki, virstiesneši, mantziņi, tieslietu pratēji, padomnieki un visi citi augstākie valsts ierēdņi uz tēla iesvētīšanu, ko bija licis veidot Nebukadnēcars, un nostājās tēla priekšā. 4 Tad ziņotājs izsauca stiprā balsī: "Jums, tautas, ciltis un valodas, tiek pavēlēts: 5 līdzko jūs dzirdēsiet atskanam pūšamos ragus, bazūnes, flautas, vijoles, cītaras, stabules, somu dūkas un citus mūzikas instrumentus, tad jums jānometas zemē zelta tēla priekšā, ko Nebukadnēcars licis darināt, un tas jāpielūdz! 6 Bet, kas nezemosies tēla priekšā un to nepielūgs, to tūlīt iemetīs degošā ceplī!" 7 Kad tautas, ciltis un valodas dzirdēja bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, tad tās zemojās zelta tēla priekšā, ko kēniņš Nebukadnēcars bija licis uzslīet, un to pielūdza.”

Kad mēs studējam Dieva Vārdu ir kāda metode, ko mēs lietojam, lai apgūtu Dieva Vārdu un šī metode ir atkārtošana. Kas ir šī metode? Atkārtošana. Bībeles rakstītājiem tajos laikos nebija microsoft words, ekselis, neviena no šīm programmām, kur, ziniet, var izcelt, lietot slīpo rakstu vai pasvītrot kaut ko. Tas ir tas, ko mēs varam darīt, lai pateiktu: šis ir ļoti svarīgi! Bet, lai Bībeles rakstītājs kaut ko tādu panāktu, viņi lietoja tādu metodi kā atkārtošana. Tāpēc, kad jūs lasāt pirmos septiņus pantus, es gribu, lai jūs redzat – cik daudzas reizes šī frāze parādās rakstvietā? Jūs skataties pirmo pantu un tur ir rakstīts „viņš to uzstatīja”, jūs dodaties uz otro pantu, kur pašās beigās ir „, ko Nebukadnēcars bija licis uzslīet”. Trešajā pantā „ko bija licis veidot Nebukadnēcars”, ceturtajā pantā „ko Nebukadnēcars bija licis darināt”, atvainojiet, piektajā pantā, septītais pants: „ko kēniņš Nebukadnēcars bija licis uzslīet”. Tā ir atkārtošanās, vai ne? Jūs jautājat sev: Kāpēc šī frāze regulāri tiek atkārtota, kā jums šķiet – vai Nebukadnēcars nāca klajā ar paziņojumu par tēlu, kurā atveidots viņš? Jā vai nē? No kurienes viņš dabūja to attēlu? No kurienes? No sapņa! Sekojiet tam: Dievs bija devis Nebukadnēcaram sapni, un tā kā Viņš bija devis Nebukadnēcaram sapni, Dievs teica caur Danielu, skaidrojot šo sapni, ka būs attēls, Nebukadnēcar, šis ir tas, ko tu redzēji, un šajā attēlā bija zelta galva, krūtis no? ... vēders un gurni no...? un kājas no?... Pēdas daļēji no dzelzs, daļēji no...? Pārliecinos, vai tie ir tiešām adventisti, ar kuriem runāju. Mums visiem šobrīd vajadzētu zināt šo pravietojumu. Āmen? Tātad viņš saka: lūk, šeit ir attēls, Nebukadnēcars 3. nodaļā paziņo: o, nē, nē, Dievam tur viss ir nepareizi: tā nav zelta galva, tas ir zelta tēls. Šeit Dievs ir atklājis kaut ko Nebukadnēcaram, regulāri 2. nodaļā Viņš saka: noslēpums bija atklāts. Tātad šeit mums ir caur Dieva dotu atklāsmi – Nebukadnēcars var redzēt cauri nāciju vēsturei. Un Dievs saka: pēc tevis celsies cita valsts. Tava valsts nepastāvēs mūžīgi, Nebukadnēcar. Bet Debesu Dievs uzcelš Savu valstību. Viņa valstība būs tā, ko neviena vairs nenomainīs. Tas, ko mēs redzam šeit ir, ka Nebukadnēcars paņēma kaut ko, ko Dievs viņam skaidri atklājis, viņš pārmaina to, kāda bija Dieva atklāsmē, lai tā būtu tāda, kādu viņš to būtu gribējis. Tagad jums ir jāpajautā sev jautājums: kā tu un es lietojam Dieva atklāsmi? Kad tā nesaskan ar mūsu pašu vēlmēm? Kad tā neietilpst jauki un iederīgi mūsu nākotnes plānos? Un pēkšņi mēs atklājam jaunas patiesības no Dieva. Mēs apsēžamies un lasām no pravieša gara, studējam Bībeli, kāds runā svētrunu un Dievs caur atklāsmi ir atvēris mūsu acis kādai jaunai patiesībai, kādam noslēpumam, kam bez viņa dievišķās palīdzības mēs nevarētu piekļūt. Tā rezultātā, kad tas nav patīkami savam Es, ja tas nav tieši tas, ko es gribēju sagaidīt, tad mēs uzceļam zelta tēlu. Un tāpēc, ka

Nebukadnēcars saka: es pārveidošu Dieva atklāsmi tādu, kādu es to gribu redzēt. Tā nav zelta galva, tas ir zelta tēls. Un jūs jautājat paši sevi: ko viņš ar to grib pateikt? Viņš definē Dieva atklāsmi. Un viņš nedodas tik tālu, ka viņš grib paņemt šo zelta tēlu un nolikt savā ofisā uz trofeju galda, vai ne? Kur viņš to uzstāda? Duras klajumā. Un pasauc visus, kas ir apkārt un viņš saka...: un ziniet, ko? ne tikai tu un es mēs pārveidojam Dieva atklāsmi.. Mēs sakām: Mēs zemojamies uz ceļiem un lūdzam: Kungs, es vēlos zināt Dieva gribu savā dzīvē. Lūdzu, pasaki man, ko tu gribi, lai es daru. Mēs lūdzam un pēkšņi Svētais Gars saka: Es gribu, lai tu pārtrauc studēt medicīnu. Es aicinu tevi misijas laukā. Atklāsme no Dieva. O, es zinu, ko Dievs domāja – Viņš grib, lai es būtu ārsts-misionārs. Kāds teica: āmen. Tas ir tas, ko mēs darām, vai ne? Jā vai nē? Kungs, es došos uz GYC, vai tā ir Tava griba, ka es dodos uz GYC, tad nodrošini līdzekļus. Un ziniet, mēs sakām – nu, nauda nekad neuzradās, tāpat tā nebija Dieva griba. Lai gan Dievs ielika manā sirdī vēlmi doties. Mēs lietojam apstākļus, pieņemot lēmumus. Tātad mums ir visas šīs lietas: mēs lūdzam pēc Dieva atklāsmes, mēs tās pārveidojam, bet tās neietekmē tikai mani un tevi. Kad mēs pārveidojam kaut ko, ko Dievs mums ir atklājis skaidri, mēs kļūstam par līdzekli, lai citi tiktu kārdināti. Man nepietiek ar to, ka man ir pašam savas zelta tēls, es gribu, lai citi cilvēki zemojas šī tēla priekšā. Redziet, cilvēkiem nepietiek ar skatīšanos uz Dieva atklāsmi radīšanā, viņi pārveido Dieva atklāsmi, lai tā saskanētu ar to, ko viņi vēlas redzēt. Bet viņi neapmierinās ar to, ka ieraksta to paši savos personīgajos žurnālos, viņi to publicē avīzēs, grāmatās un propagandē universitātēs. Un es gribu, lai pilnīgi visi zemos mana zelta tēla priekšā, manam Dieva atklāsmes pārveidojumam. Plūdi nebija pasaulplaši. Radīšana nenotika sešās burtiskās viena otrai sekojošās 24stundu dienās. Un, kad mēs pārveidojam Dieva atklāsmi, mēs gribam, lai visi zemojas šī zelta tēla priekšā. Vai kāds jebkad ir gribējis zemos šī tēla priekšā? Draugi, šī nav jauna koncepcija. Vai atceraties, kad leva ēda augli? Jā? Vai viņa vienkārši paturēja augli pie sevis? Ādams ir pati pilnība, viņš ir ļoti laimīgs, viņš kalpo Dievam, apkopj dārzu, uztur to, kā ir paredzēts, ka viņš to uzturēs. Bet leva, viņa paņem augli: o, lieliski! Es esmu piedzīvojusi jaunu garīgumu! Aizskrien pie Ādama, pilnas rokas ar augļiem: Ādam, Ādam, es ēdu augli. Un pēkšņi, kad viņa ir apjukusi un velna pieviltā, viņa kļūst par līdzekli Ādama kārdināšanā. Čūska nekad neatnāca pie Ādama, tai pietika dabūt sev levu. Tātad jūs redziet, draugi, katram vienam no mums jāsaprot šī ideja, šis aspekts par Dieva atklāsmes pārveidošanu neietekmē tikai tavu un manu dzīvi, tas ietekmē katru dzīvi mums līdzās. Visi ir zem ietekmes. Un mums ir jāpārliedzinās, ka tad, kad Dievs kaut ko skaidri atklāj tev un man, mēs veidojam visu savās dzīvēs saskaņā ar Dieva gribu. Visu. Citādāk mēs atdarinām Nebukadnēcaru. Uzstādām zelta tēlu. Un mēs gribam, lai citi cilvēki mūsu tēla priekšā zemos. Faktiski bija pat sods domāts nepaklausības gadījumā. Mēs iemetīsim viņus degošā ceplī. Pievērsiet uzmanību, kas notiek 8. pantā. Notikumi iet uz priekšu. 8. pantā ir rakstīts: „8 Tanī laikā uzstājās daži kaldeju vīri un apsūdzēja jūdus. 9 Tie ziņoja ķēniņam Nebukadnēcaram un sacīja: "Ķēniņš lai dzīvo mūžīgi! 10 Tu, ak, ķēniņ, taču pavēlēji, ka ikvienam, līdzko tas dzird bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, būs zemos zelta tēla priekšā un to pielūgt; 11 bet, kas nezemojas tēla priekšā un to nepielūdz, to būs iemest degošā ceplī. 12 Te ir daži jūdi: Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego, kuriem tu esi uzticējis Bābeles zemes pārvaldīšanu; tie, ak, ķēniņ, neievēro tavu pavēli, tie negodā tavus dievus un nepielūdz zelta tēlu, ko tu esi licis darināt."” Kurš to lika darināt? Nebukadnēcars. Izsekojiet tam: šeit nāk tie sūdzambībeles kaldeji. Vai jums ir bijis jaunāks brālis, kurš ir bijis sūdzambībele? Un bieži vien – es esmu vecākais no septiņiem

– Īstenībā viens no maniem jaunākajiem brāļiem ir šeit, GYC. Un es ticu, ka viņš šķērsos līniju šīs konferences laikā, lūdziet par viņu. Viņš visticamāk guļ šobrīd. Bet es atceros, kā bija būt vecākajam no septiņiem bērniem. Un, ziniet, es nezaugu draudzē, tāpēc es atceros mums bija daudz cīņu par video spēlēm, jo manā laikā video spēlēm bija tikai divas vadāmpultis. Septiņi bērni. Varat iedomāties problēmu. Un Sebastians ir lielākais. Un mēs ejam: hei, paej malā, es viņu paceļu nost, atvaino, sāku spēlēt video spēli un mans mazais brālis sāk raudāt un kliegt: Seb, tas nav godīgi, tā ir mana kārta, ir mana kārta! Un kamēr viņš par to cīnās viena no lietām, ko viņš noteikti darīs, viņš aizskries līdz trepēm, kāps augšā un teiks: Es pateikšu tētīm, es pateikšu tētīm. Šis ir tas, ko viņš dara: Es pateikšu tētīm, es pateikšu tētīm. Gaidot, lai es nometu vadības pulti un saku: Nē, lūdzu, nesaki tētīm! Un tad, kad viņš pamana, ka es nebaidos, ziniet, ko viņš dara? Viņš nāk atpakaļ un saka: Seb, lūdzu, ļauj man uzspēlēt spēli! Daudzos gadījumos sūdzēšana nāk no skaudības, kas zem tās slēpjas, jo es gribu kaut ko no viņiem. Šie ir tie vīri, ievērojiet, kas tur ir teikts, „kuriem tu esi uzticējies Bābeles zemes pārvaldīšanu.” Un kaldeji ir skaudīgi uz šiem vīriem, viņi skatās, lai pārliecinātos: o,o,o. Nebukadnēcars sēdēja pārāk tālu no viņiem, bija pārāk daudz cilvēku Duras klajumā, viņš nevarēja redzēt, ka tur bija 3 ebreju zēni, kas stāvēja. Kamēr visi pārējie zemojās. Tātad kaldeji juta to kā savu pienākumu pret valsti iet pie karaļa un darīt viņam zināmu – ir daži cilvēki, kuri tevi neņem vērā. Viņi tevi nerespektē. Viņi nepakļaujas taviem likumiem. Tātad Nebukadnēcars – ir skaidrs, ka viņš nevarēja viņus redzēt – viņš dzird ziņojumu un viņš saka: labi, atvediet tos vīrus pie manis. 13.pants, paskaties uz to kopā ar mani: „**13 Tad Nebukadnēcars lielās dusmās pavēlēja atvest Sadrahu, Mesahu un Abed-Nego**, 14 un, kad šos vīrus atveda pie ķēniņa, viņš tos uzrunāja un sacīja: "Vai jūs, Sadrah, Mesah un Abed-Nego, ar nolūku negodājat manus dievus un nepielūdzat zelta tēlu, ko es liku veidot? 15 Nu, ja jūs, līdzko dzirdēsīt bazūnes skaņas, flautas, vijoles, cītaras, stabules un citus mūzikas instrumentus, esat ar mieru (ja jūs ko? – ja jūs esat ar mieru!) zemoties tā tēla priekšā, ko es pavēlēju izveidot, un to pielūgt, tad labi! Bet, ja jūs to nepielūdzat, tad jūs iemetīs tūlīt degošā ceplī. Un kas būtu tāds dievs, kas jūs varētu izglābt no manas rokas?"” Es gribu, lai jūs kaut ko šeit ievērotu. Nebukadnēcars atved vīrus pie sevis un saka: labi, jūs droši vien esat kaut ko palaiduši garām. Es ceru, ka jūs to tā nedomājat, jo es esmu devis ziņu visai Babilonai, ka jūs esat kā brīvie šajā valstī. Varbūt notika kāds pārpratums, jūs nesaņēmāt dienesta vēstuli. Tā rezultātā, ziniet, puisi, vai tas patiešām ir taisnība? Vai tā ir patiesība, puisi, jūs negodināt mani, jūs nezemojaties mana elka priekšā? Es tam neticu, es uzticos jums, jūs esat labākie manā Babilonas Universitātes klasē. Tā kā jūs esat vislabākie, es jūs esmu iecēlis par pārraugiem, kurš labāk par jums var īstenot Babilonijas likumprojektus, kā tie cilvēki, ko es esmu iecēlis pār Babilonijas provincēm. Es nevaru pieļaut ko tādu savā valdībā. Tāpēc viņš saka: klausieties, puisi. Varbūt jūs to nedzirdējāt, bet jūs tiksiet iemesti degošā uguns ceplī, ja jūs nezemosieties. Un šī ir lieliska vieta, 16.pants: „**16 Tad Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego atbildēja ķēniņam Nebukadnēcaram: "Uz to mums tev nekas nav jāpaskaidro!"** Es gribu apstāties šeit. Viņi teica „uz to mums tev nekas nav jāpaskaidro”, šajā atbildē uzreiz parādās divi principi – viņš saka: „ja jūs būtu ar mieru”, es došu jums laiku apsvērt, došu laiku padomāt par to uz mirkli: degošs ceplis”- zemošanās elkam. Labi, puisi? es tikai gribu, lai jūs apsverat, es aiziešu atpakaļ uz savu troni, es ļaušu jums izdarīt savu lēmumu, kad vien esat gatavi. Un Nebukadnēcars dodas atpakaļ uz savu troni un tikko kā viņš ir aizgriezies: o, o, o, ķēniņ, uz to mums tev nekas nav jāpaskaidro. Redziet, draugi, pirms krīzes brīdis ir klāt, ir noteikti lēmumi, kuriem jābūt izdarītiem pirms tam. Mēs

negaidām krīzes brīdi, bet, kad jūs noejat pie priekšnieka un viņš jums saka: Māsa, man vajag, lai tu strādātu sabatā, bla, bla, bla, mums nav jāaiziet prom, domājot: ak nē, ko es tagad darīšu? jāpiezvana savam mācītājam: mans priekšnieks grib, lai es strādāju sabatā, jāieliek feisbukā lūdziet par mani! Nē, nē, nē, mums uz to tev nekas nav jāpaskaidro, āmen? Es jau zinu, kāda ir atbilde! Kāpēc es to saku? Jo daži no mums cenšas būt uzmanīgi. Un mēs esam ieņēmuši galvā, ka mums ir jārunā patiesība mīlestībā. Es tam piekrītu. Bet šim es nepiekrītu: mums ir tāda doma galvā, ka, ja mēs runāsim patiesību pietiekami pilni mīlestības, tā kļūs pieņemama. Tā mēs apsēžamies un cenšamies apsvērt, kā man mīkstināt šo lietu, kā samazināt šo triecienu: Hei, Nebukadnēcar, zini es aiziešu dabūšu dažas vijoles, lai tās spēlētu jauku fona mūziku: O, karali Nebukadnēcar, mēs nezemosimies tava elka priekšā. Piedod, piedod par šo lietu, un mēs sākam visus tos aplinkus vārdus. Mēs tos saucam par aplinkus vārdiem, jo tie nav mērķtiecīgi. Tie ir tādi kā: hei, es saprotu, tu negribi šīs grāmatas, tu nevēlies tās pirkt, tāpēc, mēs sakām, ja, varbūt, iespējams, tev sagribas uz kādas citas planētas vai kādā citā universā, ja kaut kur dziļi, dziļi savas sirds dzīlēs tu apsver nopirkt šo grāmatu no mums, tā maksā 10 dolārus. Nē, nē, nē, nē, ir jābūt kādiem aplinkus vārdiem priekš kristiešiem. Un, kad mēs nonākam atpakaļ pie šīs domas par patiesības runāšanu mīlestībā. Jums ir jārunā patiesība mīlestībā, draugi, un nav neviena, kurš būtu runājis patiesību lielākā mīlestībā kā Kungs Jēzus, vai jūs varat teikt āmen? Tā rezultātā es gribu, lai jūs brīdi apdomājat, ko Jēzus teica cilvēkiem. Viena no manām mīļākajām vietām: Jāņa 8. nodaļā Jēzus nonāk pie šiem cilvēkiem un saka: jūs mēģināt mani nogalināt, viņi saka: tevī ir velns, tu esi samarietis, ko tu ar to domā – mēs gribam tevi nogalināt? Viņš saka: jūs meklējat mani nogalināt, vīru, kurš jums ir pateicis patiesību. Viņi saka: šis brālis nezina, ko runā, mēs neesam dzimuši netiklībā. Un Jēzus pagriežas pret viņiem un saka: jūs esat no sava tēva, velna. Kā jūs šo pateiksiet mīloši? Jūs esat no sava tēva, velna. Vai tas mīkstinās triecienu? Jā vai nē? Nē! Ja kāds pieietu pie jums pusdienu gaidīšanas rindā GYC, un teiktu: ei, tu esi no sava tēva, velna. Vai kāds atnāk pie Tevis kā Nikodēma, jūs ejat un jums saka: ei, tev jāpiedzimst vēlreiz. Tātad šeit mums ir situācija, kad Jēzus dod mums šo piemēru, tāpat ebreju zēni, - mums nav tev nekas jāpaskaidro. Kad mēs ejam pa viesnīcu, kad mēs ejam caur sanāksmju vietu, kad mēs satiekam cilvēkus reģistratūrā, mēs satiekam cilvēkus restorānos, uz kuriem ejam, kur vien mēs atrodamies šajā konferencē, un atlikušajā 2010. gadā, un atlikušajā mūžā ir noteikti lēmumi, kuriem jābūt izdarītiem laikus. Un tas lēmums ir: es vienmēr runāšu patiesību. Es to runāšu mīlestībā, bet mīlestība nenozīmē, ka tā to padarīs pieņemamāku cilvēkiem. Vai tas ir skaidrs? Vai tas ir loģiski? Mums nav nekas jāpaskaidro. Lasīsim tālāk, ko viņi saka. Viņi saka tā: „**Uz to mums tev nekas nav jāpaskaidro!**”¹⁷ Mūsu Dievs, ko mēs godājam, var mūs izglābt no degoša cepļa, un Viņš mūs izglābs no tavas rokas, ak, ķēniņ.” Ziniet, draugi, pēc tam, kad mēs esam izdarījuši lēmumus par to, ko mēs darīsim, un to, ko mēs nedarīsim – lai tu un es mēs varētu saglabāt no kauna brīvu attieksmi, no kauna brīvu dzīvesveidu, lai pilnībā šo ievērotu mums ir jāizlemj laikus- es nekaunēšos. Jums tas ir jānostiprina savā prātā laikus. Labi, es esmu šeit, es dodos uz restorānu pāri ielai blakus Luī Vill, blakus sapulču centram, kāds man prasa: hei, ko jūs tur darāt? Un daudzi no mums, mēs gaidām līdz krīzes brīdim, ziniet, adventisti nav populāri. Mēs esam lejā dienvidos Bible Beltā (ASV daļa, kur dominē protestantu fundamentālisms), septītās dienas adventisti nav tie, kuru vārdu

vienkārši izmest, sakiet Generation of Youth for Christ [jauniešu paaudze Kristum], tas ir mazliet labāk. Tad viņi nezina, vai jūs esat vai neesat adventisti. Ā, jūs esat ar kristiešu grupu? Jā, jā, mēs esam ar kristiešu grupu. Bet jūs ejat ārā un sakiet: Es jau savā sirdī esmu izlēmis iepriekš. Redziet, kad es pirmoreiz sapratu, ka viņi grib, lai es runāju par šo tēmu, es noņemtos uz saviem ceļiem un teicu: Kungs, es negribu vienkārši runāt intelektuālas domas, es īstenībā gribu dzīvot dzīvi bez kauna, pirms es dodos uz konferenci. Tāpēc visos savos ceļojumos, visos savos mazajos šurpu-turpu, šeit un tur, es pieņēmu lēmumu: kad būs iespēja, es nekaunēšos. Un es atceros pirmo lietu, kas notika, es braucu uz Kanādu, lai tur runātu. Un, kad es nokļuvu līdz Kanādai, viņiem tur tagad ir muitas, es domāju, tas ir pilnīgi bezjēdzīgi, var taču vienkārši šķērsot robežu, bet viņi liek gaidīt divas stundas bez jebkāda iemesla, jo viņi ir kanādieši. Man nekas nav pret kanādiešiem. Starp citu. Izņemot to, ka viņi liek mums gaidīt uz robežām. Es nonāku pie muitas, padotu savus dokumentus, man prasa: Ko jūs darīsiet šeit? Es saku: es sludināšu. Viņa prasa: Ā, jūs sludināsi? Vai jums ir alkohols? Es saku: es esmu sludinātājs. Ō, es zinu dažus mācītājus, kas dzer. Es saku: nē, ser, ja jūs zināt kādu mācītāju, kas sludina (domāts=dzer), viņš īsti nav mācītājs. Tas notiek uz robežas muitā. Viņa sāk ar mani pārspriest jautājumu par alkoholu kristietībā. Man liekas – vai es esmu citā pasaulē, vai kas? Es dodos prom no turienes, es atgriežos lidmašīnā, sēžu blakus kādam kungam, viņš ir finansu direktors kādā lielā finansu grāmatvedības uzņēmumā Fortuna 300 kompānija, kaut kā tā to sauc. Kamēr mēs tur sēžam un runājamies, es izņemu ārā vienu no savām mazajām grāmatiņām, acīmredzami kristīgu, viņš saka: uz kurieni tu dodies? Es saku: Es dodos uz Guānu. Ko tu darīsi Guānā? ... Es sludināšu. Nopietni? Jā. Par ko tu runāsi? Par kaut ko, ko mēs cenšamies veidot Guānas Universitātē. utt. utt. saruna virzās uz priekšu, mēs nonākam līdz tam, ka šis cilvēks dzīvo Bostonā, viņš ir neprecējies, ļoti vientuļš, meklē draugu, mēs sākam runāt par ēst gatavošanu, es saku: Ei, es tev varu iemācīt, kā gatavot. Jā, kā tad. Tas īstenībā man deva motivāciju. Tā mēs tur sēžam un runājamies, es viņam stāstu, ka tev kā vīrietim ir jāiemācās dažas praktiskas lietas dzīvē, vai ne, dāmas? Mēs nevaram vienkārši... zini, daži no mums pat nezina, kā izgludināt savus kreklus. Bet jebkurā gadījumā, es neturpināšu. Es negribu likt vīriešiem justies slikti. Daži puisi saruks savās sēdvietās, domājot par to, ka nav izgludinājuši savus kreklus šorīt. Tad es devos vēlreiz ceļā ar lidmašīnu. Es braucu atpakaļ, es sēžu līdzās vīrietim, kurš ir jurists, liels jurists, un viņš īstenībā pazīst Makneilus. Tā mēs runājam, viņš saka, ā, jā, es zinu, es zinu Makneilus, man bija lieta ar x, y, z utt. viņi ir saistīti ar kalpošanu, es saku, jā, jā, tieši tā, viņu dēls īstenībā ir tās organizācijas prezidents, kurai es strādāju. Viņš saka: Jā, jā, es zinu par to, es to izpētīju sakarā ar lietu, tātad kas ir šī organizācija, jauniešu paaudze Kristum, kas tur notiek? Notiek tas, ka mēs mēģinām nobeigt pasauli, pabeigt sludināt evaņģēliju. Atlikušo lidojuma daļu mēs runājam tikai par garīgām lietām. Viņš saka, šis cilvēks īstenībā ir studējis, lai kļūtu par katoļu priesteri, viņš pameta šo skolu, lai kļūtu par juristu. Kas to būtu domājis? Pēdējais stāsts: mans brālis nesen atbrauca uz Bostonu, kur es dzīvoju. Es teicu, lai brālis aiziet apgriezt matus pie friziera, pie kura es mēdzu iet. Kamēr brālim tiek griezti mati, es turpat sēžu un viņš saka: Sebastian – viņi uzzināja, ka es šad tad ceļoju un sludinu, un viņi zināja, ka es esmu kristietis – tā nu tas, kurš vada šo salonu skatās uz mani un saka: ei, tu esi Dieva vīrs. Vai tu zini kaut ko par iluminātiem? O, iluminātiem, nē, tikai ne šo sazvērētību teoriju

lietas. Es teicu: es zinu šo to. Es sāku runāt ar viņiem par šo lietu, viņi drīz teica: Sebastian, laiks apgriezt tev matus, es apsēdos krēslā, viņš sāk jautāt man jautājumus: ļauj man tev kaut ko pajautāt, ko tu saki par to, kā ar to, mums bija daudz diskusiju frizētavā par reliģiju šonedēļ. Vietiņa šeit jau tiek iesildīta, bet ļaujiet man pajautāt jums jautājumu: viņš saka: vai ir iespējams, ka Dievs un velns ir viena un tā pati persona? Es domāju: ko? Es sēžu tur friziera krēslā un kamēr es tur sēžu, viņš jautā: vai tas ir iespējams? Es saku: nē, tas nav iespējams, jo Dievs ir taisns, velns ir netaisns, viņi nevar būt tā pati persona. Viņš saka: bet, ja nu.. Es saku: velns ir ļauns, viņš sāk filozofēt par ļaunumu, prasa: bet, kas tad ir ļaunums? Es saku: ļaunums ir tas, kam nevajadzētu būt. Frizētavā iestājas nāves klusums. Viņš saka: vecīt, tu pārāk ātri mani ved dziļumos. Pēc tam uzrodas vēl kāds vīrietis, frizieris blakus mums, mēs sākam runāt par Dieva mīlestību, par to, ka Viņš var piedot, frizieris saka: ziniet, es apzagu baznīcu vienreiz. Viņš bija vietējā draudzē, viņi atstāja ziedojumus nepieskatītus, viņš nozaga 950 dolārus no draudzes. Es esmu ārā no frizētavas un sāku lavīties prom no viņa. Viņš saka: es zinu par Dieva piedošanu. Tas, kurš grieza mana brāļa matus, sāk stāstīt, ka, jā, tas viss ir par Dieva mīlestību, tas ir tas, kas Viņš ir, Bībele saka, ka Dievs ir mīlestība. Saruna notiek visā frizētavā un ir tā, it kā es sludinātu no vietas. Kamēr man tiek apgriezti mati. Es maksāju frizierim 10 dolārus, lai sludinātu 10 cilvēkiem. Man tas der. Un es iznāku ārā izskatīdamies sakopts. Mums tev nekas nav jāpaskaidro šajā lietā. Un mēs zinām, ka mūsu Dievs var mūs izglābt. Redziet, draugi, viena no lietām, kurai būtu jāiedrošina mūs ir būt 100% pārliecinātiem, ka mūsu Dievs ir spējīgs mūs izglābt. Viena no mūsu problēmām ir tāda, ka mēs nonākam kādā situācijā un mēs domājam: ak nē, es esmu dilemmā. Tu neesi dilemmā. Ja Dievs ir ar tevi, kurš var būt pret tevi? Tā nav dilemma, draugi, tā ir iespēja Dieva brīnumam. Āmen? Jūs esat situācijā, jūs sakāt, Dievs, es esmu grūtībās – slava Dievam! Tagad skatieties, kā Dievs mani no šī izglābs! Man nav jāpaskaidro, nav jāatbild, vai es nākšu sabatā, vai nē, tas nav diskutējams jautājums. Tas nav diskutējams jautājums. Es došu Dievam iespēju paveikt brīnumu manā labā. Viņš ir spējīgs mūs izglābt. Es gribu jums pastāstīt vienu no saviem mīļākajiem stāstiem par šo. Es to dzirdēju reiz konferencē. Kāds vīrietis stāstīja stāstu, ko viņš bija teicis savam mazajam dēlam, viņš aizveda viņu uz zoodārzu. Viņš paņēma viņu uz zoodārzu un viņi staigāja pa to un tur bija visi tie zvēri, ziniet, lauvas ir lielos krātiņos, tad ejat pie citiem dzīvniekiem, visi tie ir krātiņos: mērkaķi, aļņi, un viņi redzēja, viņi aizgāja līdz zilonim un būris bija ziloņa necienīgs. Tas zilonim bija apmēram līdz šai vietai. Un viņam uz kājas bija rozā aukla. Un dēls bija apjucis. Viņš teica: Es to nesaprotu! Viņš prasīja: tēti, kā tas nākas, ka zilonis vienkārši neizlaužas no būra? Viss, kas viņu aiztur, ir maza, rozā aukla ap viņa kāju. Tētis pagriežas pret dēlu un saka: Dēls, tas notika tā. Kad viņš bija mazs zilonbērns viņi uzlika rozā ķēdi uz viņa kājas. Un viņš spārdījās un spārdījās un centās pārraut ķēdi, bet viņš nevarēja. Tad viņš izauga mazliet lielāks. Kad viņš izauga mazliet lielāks, viņi uzlika lielāku ķēdi viņam uz kājas. Un viņš spārdījās, spārdījās, spārdījās, cenšoties pārraut ķēdi, bet viņš nevarēja. Tad viņš kļuva pieaudzis, un viņi uzlika vēl lielāku ķēdi uz viņa kājas un viņš spārdījās, spārdījās, spārdījās, lai pārrautu ķēdi, bet viņš nevarēja. Tāpēc tagad zilonis vairs pat nemēģina spārdīties, tā nu viss, ko viņi dara, ir uzliek rozā auklu uz viņa kājas. Un tikko viņš sajūt kaut ko ap savu kāju, viņš pat nemēģina spārdīties, jo, viņš teica savam dēlam, aukla nav uz viņa kājas, tā ir viņa galvā.

Un daudzi no mums mēs esam kā ziloņi rozā aukliņās. Tāpēc mēs kaunamies. Mēs esam spārdījušies pret pelēcību, mēģinājuši līdzdalīt evaņģēliju, esam mēģinājuši būt drosmīgi, un šķiet, ka mēs nevaram izlauzties brīvībā. Bet tāpēc.. mēs esam spārdījušies, spārdījušies un spārdījušies un nekas nenotiek – es eju klauvēt pie durvīm, lai pasniegtu Bībeles stundas, es nometos uz ceļiem, lai pavadītu laiku ar Dievu, šķiet, ka nekas nenotiek, man nav nekādu lielu sasniegumu. Bet doma šeit ir tāda, draugi, ka mēs nedrīkstam ļaut tagad auklai būt ne uz mūsu kājām, bet mūsu galvās, un tās ir mazās lietas, mazās rozā aukliņas padara mūs biklus, mazās rozā aukliņas attur mūs no būšanas drosmīgiem Dievā. Un es ticu, draugi, ka kā septītās dienas adventistu draudze mēs esam runājuši kopš tūkstoš astoņsimtajiem gadiem par darba pabeigšanu. Mēs esam runājuši kopš tūkstoš astoņsimtajiem par to, ka redzēsim Jēzu nākam mūsu paaudzes laikā, un kā draudze mēs esam spārdījušies, spārdījušies un spārdījušies, un nevarējuši pabeigt darbu. Un tagad mēs esam kļuvuši par paaudzi, kas ir kā ziloņi rozā aukliņās. Mēs vairs neticam, ka Dievs ir spējīgs aiznest evaņģēliju visai pasaulei. Mēs neticam, ka Jēzus ir spējīgs mūs lietot, nolikt mūs visus pie Jēzus kājām. Jo mēs esam spārdījušies pret ķēdēm un nu velns mūs ir saistījis mazām, rozā aukliņām. Manā universitātē nav atļauts reklamēt evaņģēliju. Mēs darbā nerunājam par reliģiju. Rozā aukliņas. Kad jums bija, kā mācītājs Ašeriks mums stāstīja...(?) Runājot par Romas impēriju, jūs būtu nogalināti prožektoru gaismā, ja jūs būtu kristieši. Tās bija ķēdes. Mēs esam rozā aukliņu paaudze. Un mans izaicinājums ir, lai kāds no mums pārrautu rozā aukliņas uz mūsu kājām! Lai atbrīvotos no kauna, mums ir jāaizmirst par pagātni un jāiegūst jauna pieredze. Vai jūs varat teikt āmen? Jā, tas bija tad, tad tās bija ķēdes, bet tagad! Un jūs saprotat, ka Dievs ir spējīgs pārraut rozā aukliņas jūsu prātā un manējā, spējīgs pārraut ķēdes, jūs tikai turpināt spārdīties, Viņš būs tas, kurš izcīnīs brīvību. Jūs tikai turpināt izdarīt spiedienu uz paaudzi, jūs turpināt izdarīt spiedienu pret kultūru, es negrastos pakļauties postmodernismam, es negrastos pakļauties modernismam, es nepakļaušos evolūcijai, es nepakļaušos, es turpināšu spārdīties. Jums būs bail uzlikt rozā aukliņu man. Un tad, viņa saka, kad Kungs Dievs būs paaugstināts līdz svarīgajai vietai, tad mēs redzēsim pirmatnējās dievbijības atdzimšanu, par kuru līdz šodienai ir liecināts, kopš apustuļu laika. Paliksim atkal drosmīgi par Jēzu! Būsim bez kauna! Vai mēs zinām, ko mēs prasām? Viņa saka: piedzīvosim to atdzimšanu, to degsmi par lielo cīņu un jūs redzēsiet karognesējs atgriezīsies, jūs redzēsiet lāpu nesējs atgriezīsies. Jūs domājat, ka ir grūti tikt atlaistam, jo jūs negribat strādāt sabatā? Tas nav nekas. Un, ja jūs nespējat cīnīties ar kājniekiem, ko jūs darīsiet, kad jātnieki tuvosies? Draugi, ir laiks visiem mums sākt pieņemt drošsirdīgo evaņģēliju. Ir laiks mums saprast, ka evaņģēlija vēsti nekad nav nesuši uz priekšu glēvuļi. Ir stāsts par Mārtiņu Luteru un Dezidīriju Erasmu. Un Erasmus, viņš bija intelīgents vīrs. Viņš bija vīrs, kurš bija gudrs, viņš varēja likt jums justies labi pašiem par sevi, jūs zināt tos cilvēkus? Viņiem ir tas apburošais smaids, „kā tev šodien iet, māsa?” Liek jums vienkārši likties skaistam. Tāds bija Erasmus. Un Erasmus saprata caur savām Bībeles studijām, viņš teica: ziniet, ko? baznīca ir garām. Bez tam tā ir ne tikai garām, baznīca ir galīgi garām. Tā viņš sāk mācīt šīs lietas. Un viņam mācot šīs lietas, viņam vajadzīgs kāds jauns cilvēks palīgā, viņš to atgriež un viņa vārds gadās, ka ir – Mārtiņš Luters. Tad Luters ienāk un viņš ir kā zibens spēriens. Tas ir, jūs vienkārši nevarat apturēt šo brāli, jūs nevarat dabūt kādu, kas vēl mazāk kaunētos. Luters pieņem šo, viņš

sāk sludināt, viņi saka: ei, Luter, mēs tevi vedīsim padomes priekšā. Viņi aizved Mārtiņu Luteru padomes priekšā un viņš tur sēž un viņam prasa: Mārtiņ Luter, ko tu domā? Tu mēģini sagraut baznīcu, tu centies nojaukt visu, ko Jēzus mēģināja uzcelt, „es būvēšu savu draudzi uz šī akmens” utt. utt. Un Mārtiņš Luters, kad viņš ir beidzis, viņš saka: Klausieties, es nenožēlošu. Starp citu man ir cilvēki, kas mani atbalsta. Viņi teica: Tiešām? Piemēram kurš? Viņš saka: Piemēram, Dezidīrijs Erasms. Un Erasms teica: hei, viņš ir ekstrēms. Viņš ir ekstrēms un viņš iet mazliet par tālu, šis nekādā ziņā nav tas, ko es mācīju. Un Luters norāda uz viņu un saka: Tu esi glēvulis. Tu esi glēvulis. Un viņš turpināja izvest reformāciju. Kad jūs esat dzirdējuši par Erasmu? Tie vienmēr ir bijuši drošsirdīgie, kas ved Dieva darbu uz priekšu. Mārtiņš Luters saka: dažreiz es esmu pārāk bargs, dažreiz es esmu pārāk stingrs, bet, draugi, ja mums kaut kā šajā paaudzē ir jāriskē, riskēsim būt pārāk stingri, ne pārāk mīksti. Neriskēsim ar savu galvu par kaut ko, kas ir glēvulīgs, bet gan par kaut ko, kas ir drosmīgs. Un tad kā apustuļi, pēc tam, kad esat tikuši vajāti, nometieties uz saviem ceļiem un Apustuļu darbi 4, jūs sakiet: Kungs, dod mums vairāk drosmes. Pēc tam, kad tikko esmu izkļuvis no cietuma par evaņģēlija sludināšanu. Tas ir tas, ko mācekļi dara. Drošsirdīgais evaņģēlijs. Gandrīz esam beiguši, nākamais pants. **18 Bet, ja Viņš to arī nedarītu, tad tev būs zināt, ak, kēniņ, ka mēs negodāsim tavus dievus un nepielūgsim to zelta tēlu, ko tu uzstatīji.**” Es gribu, lai jūs par šo uz brīdi padomājat. Ebreju zēni teica: Mūsu Dievs, kuram mēs kalpojam, ir spējīgs izglābt mūs. Un, kad viņi pateica to, tas ir tas, ko man patīk saukt par pirmo ticības līmeni. Tas ir, kad tu nonāc līdz vietai, kur esi pārliecināts Dievs spēkā, tu vari vienkārši apsēsties un atklāti pateikt: jo es zinu, kam es esmu ticējis. Tas ir 17. panta kristietis. Bet tad mēs nonākam pie 18. panta, kur teikts „bet, pat, ja Dievs mūs neizglābtu, mēs nezemosimies tavam elkam.” Līdz ar to tas, kas mums ir, ir divu veidu kristieši šorīt – mums ir „ja nu” kristietis un mums ir „pat, ja” kristietis. Un daudzi no mums dzīvo dzīves kā „ja nu”. Ja nu viņi nesaprot? Ja nu viņi nepieņem vēsti? Ja nu kaut kas slikts notiek? Ja nu es eju savā pilsētā vai universitātē un tieku pazemots? Ziniet, draugi, kad mēs vadījām Campus kalpošanu austrumu Mičiganas Universitātē, mēs kalpošanā bijām tikai 5 vai 6. Un mums tur kalpojot un darot to nelielo darbu, tur bija arī vienota kristīga sadraudzība. Un viņi teica: neaiciniet Campus Hope, kas ir mūsu, adventistu, organizācija, viņi nebūs daļa ne no kā, ko mēs darām. Un tāpēc mēs bijām „pazemoti” Universitātē, visas pārējās kristīgās grupas teica: ā, jūs, puīši, esat Campus Hope. Ir viņi un esam mēs. Un jautājums ir, mēs domājam: klau, varbūt mums vajadzēja, varbūt mums vajadzēja runāt patiesību vairāk mīlestībā, varbūt mēs bijām pārāk agresīvi par veselības vēsti un mēs sarīkojām veģetārās gaumes svētkus Universitātē. Tas ir tas, ko mēs sākam teikt paši sev, bet vai tā tiešām ir problēma? Nē, draugi. Dažreiz slikta lieta notiek uzticīgiem cilvēkiem. Dažreiz, jums ir jāsaprot, cilvēki ne vienmēr pieņem patiesību, neatkarīgi no tā, cik mīloši jūs pasakāt viņiem. Bet būtība ir tāda, ka jums ir jāpasaka. Jums ir jāstāv par kaut ko. Jums ir kādreiz, kādā savas dzīves brīdī jāizšķiras: es miršu par šo lietu. Un, ja tas nozīmē, ka es pazaudēšu visu, tad Dieva žēlastībā, lai tas notiek, par Jēzu ciest – nav nekā labāka. Par Jēzu ciest – nav nekā labāka. Un redziet, draugi, mēs šobrīd esam vietā, kur daudzi no mums ir kļuvuši par „ja nu” kristiešiem. Tāpēc mēs kaunamies. Bet Dievs saka: Kad jūs skatāties uz šo laiku, šajā situācijā paralēles, ar kurām mēs saskarsimies, gatavojoties zvēra zīmei, un tāpēc, ka šī situācija ir paralēla šai, jūs saprotat, ka tad, kad mēs nonākam pēdējās dienās un krīzē,

kas stāv priekšā tev un man, mums nav vajadzīgi „ja nu” kristieši. Mums vajadzīgi „pat ja” kristieši. Es nezemošos. Jūs ejat un jums saka: Sebastian, tev ir jāsaprot, tu nevari strādāt šeit, ja tu nenāc sabatā. Pat ja. Un mans jautājums ir, kas notika ar to drosmīgo kristietību? Kas notika ar šāda veida ticību Dievam? Kā ebreju zēni, kur viņi apsēžas un saka: pat, ja Dievs to nedarītu. Pat, ja cilvēki pārprastu. Pat, ja vēsts netiek pieņemta. Pat, ja mēs nebūsim populāri. Pat, ja es aizbraukšu mājās un mana mamma nesaprātīs pārliecību, kādu Jēzus Kristus ielika manā sirdī GYC. Pat ja. Tā ir patiesa ticība. Pilnīga nodošanās Dievam, darot to, kas ir pareizs, jo tas ir pareizs, un atstājot sekas Dievam. Tas ir tas, ko mēs cenšamies pateikt ar „bez kauna”. Pat ja. Jūs nolemjat paši sev: es nepārkāpšu Dieva likumus. Es nestaigāšu apkārt cenšoties slēpt kristietību vai izliekoties it kā būtu apkaunojoši pazīt Jēzu. Tas nav apkaunojoši pazīt Jēzu. Apkaunojoši ir būt grēciniekam. Būt kailam un neapsegtam ar Viņa taisnību, tas ir apkaunojoši. Jo kad jūs stāvēsiet visuredzošā Dieva priekšā, tad jūs sapratīsiet īsto apkaunojumu. Tad mēs sapratīsim. Redziet, draugi, „pat ja” kristieša jēdziens ir tieši tas, kas mums vajadzīgs. Mums vajag GYC kā kustībai iemiesot Pat Ja kristieša garu. Lai visi aizbrauktu mājās, lai kur tas būtu uz šīs planētas, lai kur jūs būtu starp saviem kaimiņiem, mazpilsētās, pilsētās, lielpilsētās vai mazos caurbraucamos miestīņos, lai kāds būtu gadījums, tev un man ir jāapņemas savā prātā, atstājot šo konferenci, pirmā svētruna 2010. gadā – es esmu apņēmis, Kungs, es būšu Pat Ja kristietis. Es jau esmu izlēmis sekot Jēzum, nekādas griešanās atpakaļ. Un, kad mēs esam nonākuši līdz šai vietai, draugi, šis ir tieši tas, ko kristietība nozīmē. Šis ir tas, kas mums ir pietrūcis. Tā ir tā drosme, tas drošsirdīgais evaņģēlijs, es radīšu sensāciju Jēzus dēļ, es riskēšu būt pārprastam, jo Viņš riskēja būt pārprasts manis dēļ. Es riskēšu būt kaunā, jo Viņš uzņēmās kaunu manis dēļ. Un dažreiz tam ir... tas satrauc manu prātu, ka tas nesalauž mūsu sirdis, kad mēs atraujamies atpakaļ no tās atbildības, ko viņš mums uzdeva kā draudzei. Nav nekāda atkāpšanās plāna triju eņģeļu vēstij. Nav nekādas atkāpšanās draudzes septītās dienas adventistu draudzei. Tā ir. Un tāpēc, ka tā ir, es apstājos un domāju – Jēzus izdarīja, cik daudz tevis un manis dēļ? Viņš atdeva visu par tevi. Un tomēr mēs noejam Luī Vilas ielās, ielās, lai kur mēs dzīvotu un sākam uzvesties kā Pēteris Mateja 26. nodaļā, „es Viņu nepazīstu”. Kad viņš ir tiesas zālē un tiek apsūdzēts, „es Viņu nepazīstu”! Katru reizi, kad es lasu šo stāstu, tas salauž manu sirdi, jo tur bija daudz viltus liecinieku tiesas zālē, kas liecināja pret Jēzu, bet bija viens, kas salauza viņa sirdi, tas bija Pēteris. Un viņš bija vienīgais, uz kuru Jēzus pagrieza galvu un paskatījās: „Tu mani nepazīsti, Pēteri?” Aizej no manis, Kungs, es esmu grēcinieks. Nebīsties, jo turpmāk tu būsi cilvēku zvejnieks. Tu mani nepazīsti, Pēteri? Kungs, glāb mani, es eju bojā! Tu mani nepazīsti, Pēteri? Ko cilvēki jums saka, kas es esmu? Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls! Tu mani nepazīsti, Pēteri? Kungs, tu neiesi uz krustu, tev nav tā jācieš. Tu mani nepazīsti, Pēteri? Draugi, padomājiet par visiem tiem brīžiem savā dzīvē, kad Jēzus piepildīja jūsu cerības. Padomājiet kārtīgi! Kad viņš deva „pat, ja” veida svētības. Jūs zināt, ka jūs nepelnījāt Dieva labvēlību, jūs zināt, ka jūs nebijāt Dieva žēlastības cienīgi un tāpēc, ka jūs nebijāt tās cienīgi, vai jūs apsēžaties un domājat „tāpēc, ka es nebiju tā cienīgs”, ziniet ko, draugi, „Dievs, svētī mani, pat ja”. Jēzus nomira pie krusta par visu cilvēci, ne tikai par tiem, kas viņu pieņēmtu. Pat Ja viņi to nepieņem, es tomēr nomiršu par viņiem. Pat, ja viņi paši sevis dēļ izciestu elles mokas. Iztēlojieties, kas notiek prātā. Un tagad jūs

saprotat, ka cauri kristīgajai vēsturei šis ir tas, kas vedis evaņģēliju uz priekšu: tas bija drošsirdīgs evaņģēlijs. Vairs nekādu glēvuļu, vairs nekādu individuālu bez mugurkaula, vairs nekādu jaunu cilvēku, kas baidās būt pārprasti. Es atceros, kā lasīju kaut ko par Atanāziju, vienu no agrīnās baznīcas tēviem ceturtajā gadsimtā. Un kad ķeceri parādījās draudzēs, Atanāzijs cīnījās pret šiem ķeceriem. Un viņi nāca un teica: Atanāzij, vai tad tu nesaproti? Pasaule ir pret tevi. Un Atanāzijs pagrieza to otrādāk. Ja pasaule ir pret Atanāziju, tad Atanāzijs ir pret pasauli, tad es esmu pret pasauli. Jo es stāvu par patiesību, cita pamata nav. Tas bija patiesss kristietis. Jūs lasāt par šiem individuāliem, es nezinu, vai jūs esat lasījuši grāmatu „Tūkstoši kritīs”, vai kāds ir lasījis šo grāmatu? Spēcīga grāmata, es to izlasīju kādās divās dienās. Es gribu ar jums kaut ko līdzdalīt, pirms es stāstu. No Ērika Lūdija, no viņa es paņēmu savas runas nosaukumu: Drošsirdīgais evaņģēlijs. Viņš saka tā: Līdzīgi kā daudzi no jums, es uzaugu izkaisītās un vājās ziemeļamerikāņu draudzes vidū. Mēs runājam labas lietas, bet, kad tas nonāk līdz brīdim, kad jāizdzīvo reālajā dzīvē, tad mēs esam gandrīz pilnībā nespēcīgi. Mēs runājam par mīlestību, prieku, mieru, uzvaru un svētlaimību, bet daži mūsu rindās tikai ir uzskatāmi piemēri šīm kristīgās dzīves pamatliecībām. Kā grupa mēs kristieši esam vientiesīgi, salkani un nepietiekami, šķiet, ka ir nopietns deficīts tādām lietām kā majestātiskums, bezbailība, uzdrīkstēšanās, taisnīgums un darba spējām, kādas draudzei kādreiz bija. Stipri trūkst vīru nelokāmības. Piemēram, kas ir noticis godu, neaptraipītu cēlumu un nelokāmu uzticību Kungam? Kas ir noticis ar bijību Dieva priekšā? Ar „es nolieku visu” nodošanos Jēzum? Ar „ja es mirstu, lai notiek” attieksmi aizstāvēt patiesību un Rakstus? Ar radikālo aizrautību meklēt un glābt pazudušos vai reiz vareno ideju par ciešanām Jēzus dēļ? Kā ar aktuālo vajadzību stāties pretim ļaunumam, aizbāzt ļauno cilvēku mutes, izpirkt nospieptos, bāreņus, atraitnes un paverdzinātos? Kur ir svētā pārliecība, drosme, uzdrīkstēšanās, kas vajadzīga, lai radītu patiesību šajā Dievu atstājušajā kultūrā? Drošsirdīgais evaņģēlijs dzīvo. Tā ir mocekļu un svēto lieta, tā bravūra pārtop saprātā, neveiklās rokas kompensē spēcīga sirds, cieto pieri maiga, mīlestības iedvesmota dvēsele, drīzāk tā ir vēsturiska dzīvošana izrauta tieši no Svēto Rakstu lappusēm un iemiesota Jēzus mācekļos divdesmit pirmajā gadsimtā. Drošsirdīgais evaņģēlijs nav maigs pret grēku un nav bargs pret grēciniekiem, bet drīzāk tā ir visa atdošana, lai redzētu grēku pārspētu un grēcinieku izglābtu. Drošsirdīgais evaņģēlijs ir teicams piedzīvojums, aktīva prieka dzīve un svētīta sajūsma. Tas ir grūts veids kā dzīvot, un tomēr vislaimīgākais.

Draugi, šodien ir laiks mums no jauna iemiesot drošsirdīgo evaņģēliju. To sievu un vīru sirdis, kuri atveda mūs līdz šai vietai, vienīgais iemesls, kāpēc Svētie Raksti var tikt sludināti tā kā šodien tas ir. Redziet, es atceros, kā lasīju rakstu par jaunajiem ateistiem kādā žurnālā. Es gribu noslēgumā ar to dalīties. 2006. gads, novembris: raksta nosaukums - Jaunais ateists: un, lūk, ko viņš teica, viņš runāja par rakstu, viņš saka, tas nebija tikai kā iedomas, tas bija kā aicinājums bruņoties pret kristietības izdedžiem. Raksts saucās „Jaunais ateists” un, sakot atklāti, tas bija diezgan satraucošs. Īsumā vēsts ir šāda: ja jūs patiešām ticat, ka Dievs ir mīts, tad celies kājās un visa tā vārdā, kas ir saprātīgs, dari kaut ko, lai izietu ārā no šīs reliģiskās plejādes. Mani draugi, šis ir tas, ko autors teica rakstā: man ir jāpajautā svarīgs jautājums jums šodien – kur jūs stāvat

attiecībā uz Dievu? Ir laiks deklarēt opozīcijas, mēs esam aicināti, mēs esam nepietiekami agnostiķi, mēs esam nenodevušies neticīgie, nomāktie deisti, kuri būtu apkaunoti aizstāvēt un pieņemt absurdus kā piedzimšana no jaunavas vai jebkuru citu vārgu mītu. Mēs esam aicināti pārtraukt būt nogaidošā pozīcijā un palīdzēt paust šo novājinošo lāstu, ticības lāstu. Un viņš noslēdz sakot tā: pienāks brīdis, kad turēšanās pie ticības Dievam vienkārši būs kļuvusi pārāk apkaunojoša. Tāpēc tas ir 2006. gada žurnālā.

Un viņi nāk ar jautājumu kā Mozus uz kalna: kurš ir Dieva pusē? Daudzi no mums, draugi, ir apmeklējuši baznīcu, esam gājuši uz sanāksmēm, bijuši lūgšanu sanāksmēs, piedalījušies Bībeles studijās, kalpošanas projektos, un viss, ko es gribu pateikt šodien: ir laiks mums šķērsot robežu. Ir laiks iet līdz galam, nekādas kavēšanās, vairs nekādu baiļu. Drošsirdīgais evaņģēlijs saka: tas skatās uz briesmām un skatās uz iespējām un iet uz priekšu. Drošsirdīgais evaņģēlijs. Viens no maniem mīļākajiem stāstiem: Dž.N. Endrūss sludināja un Elena Vaite saka, kad viņš sludināja, viņa nekad nebija dzirdējusi vairāk kā todien Dieva Garu runājam caur cilvēku, un Dž.N. Endrūsa aicinājumu es gribu izmantot šodien. Viņš stāstīja stāstu par mocekli, kurš runāja ar savu mācekli. Viņam bija drīz jātiek sadedzinātam. Un viņa māceklis viņam sacīja: Ser, vai jūs domājat, ka evaņģēlija spēks ir stiprāks par liesmām? Viņš teica: Jā, tas ir stiprāks. Kā es zināšu? Viņš teica: Es tev došu zīmi. Viņš prasa: labi, kāda būs zīme? Viņš saka: kad es degšu un uguns sadedzinās manas virves, es pacelšu roku un likšu tev saprast, ka evaņģēlija spēks ir lielāks kā liesmas. Nākamajā brīdī viņš jau dodas, viņi piesien viņu un aizdedz uguni, un tur ir māceklis, noskatīdamies, kā viņa padomdevējs deg uz koka gabala. Viņi var sajūst miesu cepamies liesmās. Un vispirms, kad viņa āda krīt nost no viņa miesas, māceklis kļūst noraizējies – tas nestrādā, nav signāla, koks salūzt, joprojām nav signāla, tad pēkšņi, viņš stāv un skatās pāri kalnam un viņš redz roku uzšaujamies augšā. Un viņš sāk skriet pie degošā skolotāja un sauc: tas strādā! Tas strādā! Tad viņš paceļ savu otru roku augšā: es teicu, ka pacelšu vienu roku, es pacelšu abas, es nejūtu nekādas sāpes. Un viņš nomira, dziedādam Apziņa droša, Jēzus ir mans! Draugi, ir laiks mums šķērsot līniju! Kad Jēzus uzaicina kādu sekot Viņam, viņš aicina viņu nākt un mirt. Mans jautājums šorīt ir: cik daudzi no mums ir bijuši nogaidītāja pozīcijā? Cik daudzi no mums ir iemiesojuši glēvsirdīgo evaņģēliju? Un mēs sakām šorīt: es esmu gatavs iemiesot drošsirdīgo evaņģēliju. Es esmu gatavs šķērsot robežu, un ļaut visiem pārējiem kristiešiem uzzināt, pacelt roku un teikt: Kungs, tas darbosies, evaņģēlija spēks ir stiprāks kā liesmas. Es gribu redzēt jūsu rokas. Tas darbosies. Mans aicinājums ir šāds, nolaidiet savas rokas. Draugi, nav tādas lietas kā neitralitātes. Nav neitralitātes kristietībā. Es šorīt aicinu jūs kā jaunus cilvēkus noslēgt vienošanos ar Kristu, un tā vienošanās ir tāda pati kādu vīrs slēdz ar sievu un sieva ar savu vīru. Un viņa saka, ziniet ko, viņai prasa, vai tu svinīgi zvēri mīlēt un lolot Kungu Jēzu Kristu laimē un nelaimē, bagātībā un nabadzībā, slimībā un veselībā līdz nāve jūs šķīrs? Daudziem no mums šī ir tā vieta, kur mēs neesam izdarījuši tādu apņemšanos saistībā ar Jēzu – līdz nāvei. Šis ir kaut kas, kas radikāli izmainīja manas attiecības ar Kungu. Tas nav atkarīgs no tā, cik vājš ir mans laiks ar Dievu, cik nespēcīgs es varu kādā brīdī kļūt, es atceros: es jau šķērsoju līniju. Nav nekādas šķiršanās, esmu es un Kristus līdz galam, līdz nāve mūs šķīrs. Es nomiršu, pirms es atteikšos no Jēzus. Un, ja tāda ir jūsu vēlēšanās, es gribu, lai jūs nākat šeit. Nenolieciet savas galvas, nekā no tā,

vienkārši nāciet šeit: Kungs, es šķērsoju līniju, es pieņemu „līdz nāve mūs šķirs” derību ar Jēzu, un es apņemšos savā prātā būt „pat, ja” kristietis. Nāciet līdz pašai augšai, nāciet līdz augšai. Es esmu gatavs noslēgt derību līdz nāvei. Un noslēdzot šo derību, attiecībā uz tiem, kas to ir darījuši iepriekš, šī ir atjaunošanās. Jūs zināt, kā precēti cilvēki dara, viņi atjauno savus solījumus, vai ne? Lai šī ir jūsu derības ar Kristu atjaunošana. Vairs nekādu glēvuļu. Evaņģēlijs nekad nav nests uz priekšu caur glēvuļiem. Tikai caur drošsirdīgajiem. Cilvēki, kas sirds dziļumos skaidri saprot, šī vēsts strādās, tas pabeigs darbu, mēs dosimies mājās, mēs staigāsim pa zelta ielām, mēs sēdēsim pie sagaidīšanas galda, mēs būsim tur un redzēsim noliktu pie Jēzus kājām katru vienu kroni. Un kādu dienu visa radība skatīsies uz jums kā uz pēdējo paaudzi. Un Ābrahams prasīs: Kā tas bija? Viņš ilgojās redzēt, bet viņa dienās apsolījums netika piepildīts. Draugi, tas ir drošsirdīgais evaņģēlijs. Tas ir „pat, ja” kristietis, kas GYC ir vajadzīgs šodien. Lai kas arī notiktu. Derība līdz nāvei ar Jēzu. Es piedzimu kā septītās dienas adventistu kristietis, es nomiršu kā septītās dienas adventistu kristietis.

Lūgsim kopā: Debesu Tēvs, Tu zini, cik smaga šī vēsts ir bijusi manā sirdī ilgu laiku, un es zinu, ka, ja visas debesis priecājas par vienu cilvēku, kas atgriežas, tad es varu tikai iztēloties, kā debesis priecājas redzēt šīs sirdis, Jēzum tik dārgās, ka Viņš par tām atdeva savu dzīvību, sakot: Kungs Jēzu, mēs noslēdzam derību ar Tevi līdz nāvei. Mēs esam gatavi šķērsot līniju. Nekaunoties iemiesot drošsirdīgo evaņģēliju. Mēs vairs neatkāpsimies no pienākuma, baidoties no tā, kas varētu nākt. Mēs skatāmies Nebukadnēcaru sejās šodien, un mēs sakām: Mēs zinām, ka mūsu Dievs var izglābt mūs, bet pat, ja Viņš to nedarītu, mēs nezemosimies tava elka priekšā... Iedrošini mūs, Kungs, kad mēs tiekam ienaidnieka izaicināti. Saglabā mūs uzticīgus, Tēvs, kad mēs zaudējam apziņu par sava darba jēgu šajā paaudzē. Vadi mūs, Kungs, pa ceļiem, kurā Tu mums palīdzētu attīstīt īstu drosmi, drosmi, kas bija Pētera vai Pāvila sirdī, bet pāri visam Jēzus Kristus drosmi. Runāt patiesību un darīt Tā prātu, kas Viņu sūtījis. Tēvs, padari mūs par kustību, kas ir iezīmēta. Lai GYC ir jaunu cilvēku kustība, armija, pareizi sagatavota, gatava nodot savu dzīvi kā labs karavīrs Kungam Jēzum Kristum, kad mēs atkal no jauna nododam savas dzīves Kungam Jēzum, un pieņemam šo līdz nāvei derību, tā ir mūsu lūgšana, tā ir mūsu lūgšana, ka Tu mūs atturētu, Kungs, no krišanas, un ka kādu dienu Tu mūs varētu nostatīt bezvainīgus savas godības priekšā ar neizsīkstošu prieku. Šī ir mūsu lūgšana un mēs lūdzam, lai tā būtu mūsu pieredze, to mēs lūdzam Jēzus vārdā, Āmen.